

A zarándok hazaért

Gyerekkorom hittanos rejtelmek közé tartozott a szentek egyességének emlegetése a Hiszekegyben. Később megértettem, hogy a régies kifejezés a szentek közösségére utal: a kanonizált és a névtelen szentekre, az üdvözültekre. Aztán megtudtam azt is, hogy így neveztek az ősegyházban az Úr asztala körül egybegyűlteket, a „meghívott szenteket”, akik az Eucharishtiában részesültek, s így Krisztus Testévé váltak.

Eltávozott az élők sorából Basil Hume bíboros, westminsteri érsek, aki nemcsak Angliának, de az európai egyháznak is egyik legkiemelkedőbb személyisége volt. A hetvenhat éves főpap nem is olyan régen levélben közölte papjaival, hogy előrehaladott rákja van, ami „végül is nem tréfa”, de remélte, hogy megéli még az ezredfordulót.

Huszonhárom évig volt az angol egyház vezéralakja. Egyre erősebben szekularizálódó korunkban át tudta törni a kulturális és vallási előítéleteket, és meg tudta mutatni a katolikus hit erejét. Az egész Angliát megrázó válságos helyzetekben nemegyszer ő adott eligazítást és mutatott kiutat. Mert szembeszegülni a kormánnyal és a közvéleménnyel, és többnyire kiderült: neki van igaza. Nemegyszer igyekeztek rábeszélni arra, hogy fogadja el az angol felsőházi tagságot — mindhiába. A napi politikától távol maradt. Bár azt mondta magáról, hogy nem próféta, mégis nemzete élő lelkiismeretévé tudott válni.

Lelki naplója (Egy zarándok útja címmel) megjelent magyar fordításban is. Hatvan éves elmúlt már akkor, amikor kiadta följegyzéseit. Az idős kort Hume az élet ajándékának tartotta: nekik alkalmuk nyílt arra, hogy bölcsességet tanuljanak az élet iskolájában. Ír a halálról is: „Egy napon meg fogok halni. Jó az, hogy erre gondolhatok. Segít ez abban, hogy áttekintsem, hogyan élek. Jobb távlatokba helyezi az életutamat. Fontos kérdéseket kell föltennem: A legjobban használom-e fel az életem? Úgy élek-e, hogy mindig megpróbálom követni a lelkiismeretemet? Helyesek-e életem indítékai? Mit akarok valójában? Mit keresek valójában? Ezek nagyon egyszerű és alapvető kérdések, olyanok, amelyeneket föl kell tennünk magunknak.”

Hume hozzáteszi még: a halál — kapu, új kezdet, az emberélet beteljesedése. Ő már átlépett ezen a kapun: a meghívott szentek földi közösségéből az égiek társaságába. Mi pedig a benne kapott ajándékért hálásan, reménykedve nézünk utána.